

- 2 -

ДЕСЕТ ДНИ ПО-РАНО

06 ЮНИ, СРЯДА

09:15 ЧАСА

Бирмингамско полицейско управление,

Първо авеню, северна част;

отдел „Углавни разследвания“

– Това не ми харесва – поклати глава Кери и опря юмруци на кръста си. – Как точно аз изтеглих късата клечка?

Лейтенант Донтрел Брукс толкова се бе отпуснал в стола си, че ако не беше шкафът зад него, щеше вече да е паднал на земята. Бялата му риза беше идеално колосана, а на врата му имаше майсторски завързана вратовръзка. Без проблем можеха да го сложат на корица на GQ като най-добре облеченото ченге в Америка. Жалко, че прилежният му вид нямаше да издържи дълго. По пладне снежнобялата му риза щеше да бъде цялата намачкана, а възелът на раираната синьо-червена вратовръзка да бъде разхлабен, заради всички вбесяващи неща, с които трябваше да се разправя. Разговорът помежду им не бе едно от тези неща и той съвсем скоро щеше да го забрави.

– Детектив Фалко има нужда от първокласен детектив, който да го вкара в работата.

Лейтенантът размаха големите си ръце – ръце, които бяха хванали не малко престъпници, преди да седнат зад бюро и да разпределят ресурси.

– Ти си най-добрата в отдела, Девлин. Какво толкова? И ти някога беше нова. Ако Босуел не те беше взел под крилото си, едва ли щеше на тази възраст да си пред повишение в сержант, нали?

С Трент Босуел бяха партньори седем години, преди той да се пенсионира миналия месец. Беше най-добрият партньор, за който някой детектив можеше да мечтае. Добро ченге и добър човек. За Фалко се носеха слухове, че през цялата си, твърде кратка, кариера ходи по ръба и като цяло е трън в задника. Имаше повече порицания от всеки в управлението. Честно казано Кери нямаше представа как беше станал детектив, а какво остава за място в „Углавни разследвания“. Да си добър детектив беше много повече от това просто да вземеш един изпит. Полицейското досие, отношението и държанието на един полицаи имаха същата тежест. Най-вероятно този тип знаеше някоя мръсна тайна за някой достатъчно високо в йерархията, за да не вземат предвид, че нито досието му, нито държанието или отношението му отговаряха на чина му. Поне според нейното не особено скромно и напълно субективно мнение.

Мразеше този тип двуличие, но вече донякъде го разбираше.

– Иначе казано – наказват ме, защото съм добро ченге?

– Стига си се оплаквала, Девлин – завъртя очи Брукс. – Знаеш как стоят нещата.

Преди да изрази отново несъгласието си, той я прекъсна:

– Дай му месец. Ако не си паснете като партньори, ще помислим по въпроса.

Лъжеше я най-нагло, но езикът на тялото му казваше истината. Лейтенантът бе привел рамена и избягваше погледа ѝ. Фалко щеше да бъде неин партньор, докато не напусне, не го уволнят или не го убият. Но по-вероятно бе неговото наперено и напълно непочтително държание да вкара нея в гроба.

По дяволите!

– Както наредите, сър.

За момента най-доброто решение бе да се кротне и да приеме това ново нареждане. Единственото, което можеше да направи бе да разбере каква е историята на Фалко и как бе стигнал до званието детектив с такова проблемно досие. Трябваше да научи тайните му и да си спечели някакво преимущество.

Колкото и вбесяващо да бе, да е залепена за новия в отдела,

особено предвид това, което бе чула за него, по чин тя бе над Фалко и имаше намерение да използва старшинството си, за да го накара да играе по нейните правила. Край на дискуси-ята.

– Винаги си била отборен играч, Девлин – кимна Брукс. – Сговорчивостта ти е надлежно отбелязана и оценена.

Бла-бла-бла.

Кери едва се съдържа да не извърти очи, и за да не каже нещо глупаво, просто кимна и излезе от кабинета на лейтенанта. Отиде до предварителния арест, но се поколеба, преди да стигне до пространството, което делиаха с Босуел. От деня, в който реши, че ще бъде полицаи, целта ѝ бе да стане детектив. Назначението в новото подразделение „Углавни разследвания“ в Бирмингам беше като черешката на тортата. Отделът беше първият по рода си, като обхващаше не само Бирмингам, но и заобикалящите го предградия като Хувър, Маунтин Брук, Веставия и още половин дузина други. Само най-добрите детективи от тези райони бяха избрани да служат редом с елита на бирмингамската полиция. Престъпленията, чиито юрисдикции се пресичаха попадаха в обхвата на „Углавни разследвания“.

От ден първи двамата с Босуел бяха пригодили малката кабинка, така че бюрата им да бъдат едно срещу друго. Бяха избутали картотеките и дъската, върху която записваха развитието по случаите, заемаше централно място. Сега се замисляше за това разпределение и предвид новата ситуация, разделените работни места ѝ се струваха все по-примамливи. В противен случай щеше да прекарва всяка минута лице в лице с Фалко.

Слава богу, че голяма част от времето щяха да бъдат на терен. От друга страна, партньорите прекарваха много часове натъкани в колата, докато събираха информация на някое наблюдение или търсеха нови улики.

Кери въздъхна. Това назначение щеше да бъде безкрайно предизвикателство и изключително дразнещо. Но въпреки това, тя бе длъжна да опита.

Наистина беше добър отборен играч.

– Хей, Девлин – посрещна я новият ѝ партньор, когато приближи общото им работно място. – Как мина с шефа?

Кери го погледна. В интерес на истината не го беше виждала, докато отиваше в кабинета на лейтенанта, което означаваше, че очевидно се бе поинтересувал къде е.

– Срещата ми с „шефа“ беше лична, Фалко. Знаеш ли значението на думата „личен“?

– Знам го, Девлин – вдигна длани в знак на отстъпление той. – Нямах за цел да ти се бъркам.

Кери преглътна заядливия отговор, който ѝ бе дошъл на ум. *Извечи най-доброто от ситуацията.* По някое време днес трябваше да обсъдят облеклото и външния му вид. Износени джинси, намачкана блуза и изтъркани боти не бяха подходящо облекло за детектив от отдел „Углавни разследвания“. Покритата му с брада челюст и разрошената коса също не се вписваха. В негова защита той бе нов и от нея зависеше да го насочи в правилната посока.

– Ако нямаш други лични срещи – изправи се Фалко и взе коженото си винтидж яке. – Току-що ни възложиха първия ни общ случай. Убийство.

Чакай, чакай, чакай!

– Как така го възложиха на нас? – поклати глава Кери.

Той повдигна рамена и облече износеното си яке, което със сигурност не беше винтидж, а просто износено.

– Нямам представа – отвърна той. – Сержант Гордън ми го възложи преди две минути.

– Сайкс и Питърсън са на ред. – Тя тъкмо беше предала последния си доклад по случая Хейдън.

– Работата е там, че – обясни Фалко – Сайкс и Питърсън са се забъркали в някакъв обир, докато са били в Старбъкс тази сутрин.

Чудесно. Кери взе ключовете си от бюрото и голямата чаша с черно кафе, което беше купила, но все още не бе опитала.

– Ще вземем моята кола.

Репутацията на Фалко на неразумен шофьор го беше из-

преварила. За пет години в участъка беше потрошил цели две служебни коли.

– Както прецениш. Споменах ли, че случаят е „две за едно“?

Две жертви. Това не беше на добре.

– Какъв е адресът?

Кери се запъти към стълбите. Каквито и да бяха обстоятелствата, двойното убийство беше предадено на „Углавни разследвания“. Причината щеше да се изясни. Ченгетата пазеха територията си. На никого не му харесваше друг да навлиза в юрисдикцията му без оправдана причина.

– Ботаникъл плейс в Маунтин Брук – вървеше до нея той. – За протокола, заради това те търсех.

– Добре е да го знам – спря се на вратата на стълбището Кери. – Не би било добре да ме шпионираш толкова рано във връзката ни.

– Връзка – намигна той. – Харесва ми как звучи това, Девлин.

Бог да ѝ бъде на помощ. Може би самата тя щеше да убие този тип.

**Жилищен комплекс „Ботаникъл плейс“,
Маунтин Брук**

В Маунтин Брук имаше имения и *Имения*. Домът на Абът беше от вторите. Разкошен дом в европейски стил, сгушен сред величествени дървета на една от най-престижните улици в квартала. Имотът беше с ограда и снабден с най-новата охранителна система. Въпреки това убиецът бе намерил начин да проникне вътре и да убие двама, може би трима души.

Кери взе калцуни и ръкавици от кутията, която държеше на седалката в колата и заедно с бележника си ги прибра в левия джоб на якето. В десния държеше ключовете, а шофьорската книжка и други нужни документи се намираха в

тънко калъфче за кредитни карти във вътрешния джоб. Винаги купуваше якета с достатъчно джобове, защото мразеше чанти и като цяло всичко, което можеше да я разграничи от мъжете детективи. Ако нещо друго ѝ потрябваше, щеше да го намери в джипа. Така животът ѝ беше далеч по-лесен. Кери избягваше усложненията на всяка цена, особено в последно време.

Натисна бутона за заключване и затвори шофьорската врата. Фалко заобиколи колата и двамата прекосиха тревата, която разделяше улицата от тротоара. Жълта полицейска лента заобикаляше предната част на къщата, започвайки от мястото, на което калдъръмената алея се срещаше с улицата. Кери кимна към униформения, който пазеше периметъра и му показва документите си. Присви очи, за да види добре името на табелката му. Имаше цели четири години до четиридесет, но зрението ѝ вече се бе влошило значително. Оптометристът би казал, че е време да спре да игнорира астигматизма си и да направи нещо по въпроса, но все още не беше толкова зле, че да се замисли за очила или лещи. И двата варианта бяха еднакво неприятни. Може би не толкова, колкото да свикнеш с нов партньор, но все пак връзката между детективите беше нещо специално. Кери погледна към Фалко. Каквито и да бяха опасенията и притесненията ѝ за него, началниците го бяха одобрили. Не трябваше да го съди прибързано. Сложи ръкавиците си. Беше невероятно как голяма чаша силно, черно кафе можеше да промени отношението ѝ.

– Добро утро, детектив Девлин.

Широката усмивка на униформения размърда мозъка ѝ, точно когато очите ѝ се фокусираха по-добре върху името му.

– Добро утро, Бейкър¹.

Преди три седмици Бейкър беше първият пристигнал на мястото на убийството на съветник Хейдън. Тогава Кери си беше помислила, че сигурно са го подигравали като дете, че е пекар или сладкар, което не бяха съвсем лоши пряхкори.

¹ Бейкър – игра на думи. На английски “baker” означава пекар. – Бел. пр.

Поне не са го наричали дявол¹. Понякога Кери се чудеше защо след развода бе избрала да си върне моминското име.

А да, защото негодникът ѝ беше изневерил и не искаше да има нищо общо с него – освен дъщеря им Виктория, разбира се. Тори беше единственото хубаво нещо от този обречен четиринайсетгодишен съюз.

Защо ѝ бе отнело толкова години да разбере какъв всъщност бе Никълъс Джакман? Или може би той имаше право да я обвинява, че го е подтикнала към изневярата със своя работохолизъм? Нищо никога не беше по негова вина, разбира се.

Кери повдигна жълтата лента и едва се съдържа да не изръмжи при мисълта за развода и неверния си бивш съпруг. Това я подсети за по-належащ проблем – тринадесетгодишната им дъщеря бе решила да прекара лятото с татко си в Ню Йорк. Кое момиче не би заменило Бирмингам, Алабама за Манхатън? Особено, когато новата фирма на баща ѝ му бе дала апартамент в Горен Ийст Сайд, с невероятна гледка към града.

Шокът, който Кери бе изпитала, когато Тори повдигна темата сутринта, премина отново през нея. За щастие, тя беше толкова потресена от идеята, че почти не продума. Сигурна беше, че дъщеря ѝ бе наясно, че съвсем скоро щяха да поговорят по въпроса отново. Нямахме начин Тори да остане цялото лято при баща си в Ню Йорк. Не и в шикозния апартамент, в който живееше с красивата си млада приятелка, същата, с която ѝ бе изневерил. Само през трупа ѝ.

Не защото не искаше дъщеря ѝ да прекарва повече време с баща си. Проблемът беше в номерата, които Ник обичаше да разиграва. С голямо удоволствие използваше дъщеря им, за да получи каквото иска. Кери все още не беше сигурна какво целеше с предложението да прекара лятото при него, но със сигурност мотивите му не бяха съвсем безкористни. Без значение причината накрая наранената щеше да бъде Тори. Сигурно имаше някакъв компромисен вариант.

Кери продължи към входната врата, а полицаи Бейкър и

¹ Дявол – игра на думи с фамилията на Кери. На английски „devil“ и името ѝ Devlin. – Бел. пр.

новият партньор на Кери все още разговаряха. Сводът, който водеше към нея беше покрит с бръшлян, което допринасяше за европейската атмосфера. От минималистичната, но тучна поляна отпред, до железните саксии с цветя по прозорците – екстериорът беше красиво проектиран и умело оформен. Втори полицаи, който Кери разпозна веднага, стоеше на вратата – Таня Матюс. Кери беше работила с нея по не един случай. Имаше око за детайлите и Кери ценеше това нейно качество. Погледът на младата полицайка беше вперен в бележника в ръцете ѝ, когато Кери се приближи.

– Добро утро, полицаи Матюс – поздрави тя и показа значката си в знак на уважение. Независимо, че Матюс и Бейкър я познаваха, това беше стандартна оперативна процедура при влизане на местопрестъпление. – Какво имаме?

– Детектив Девлин, добро утро – усмихна се Матюс, но бързо придоби сериозно изражение. – Съпругът и възрастната му тъща са застреляни. Съпругата е в неизвестност. По-голямата част от къщата е била преровена, но все още не знаем дали нещо липсва. Криминалистите ще са тук след пет минути. Съдебният лекар също пътува насам.

Проклятие. Кери мразеше случаи, като този. Без значение колко години бе разследвала убийства, все още не можеше да разбере как някой би наранил дете или възрастен човек. В ада имаше специално място за такива хора.

– Да погледнем.

– Какво става, Таня? – присъедини се към тях Фалко.

Матюс кимна и продължи да ги запознава с подробностите по случая.

– Основната спалня е на първия етаж. Предполагам, че стрелецът е отишъл най-напред там.

Входната врата водеше до просторно антре. Стълбите бяха вляво от вратата. Имаше пейка, гардероб и малка тоалетна преди коридорът да се слее с източното крило на къщата. Другият коридор водеше към кухнята. Голямата дневна се намираше директно срещу входната врата. Кери нахлузи калцуните върху обувките си, докато мислено запомняше

останалата част от къщата, която можеше да види от мястото, на което се намираше. Фалко също сложи своите, докато вървеше зад Кери, подскачайки първо на единия, а после на другия си крак. Матюс ги водеше и определено не беше преувеличила с твърдението, че къщата е била преровена. Вратите бяха отворени, лавиците празни, а книгите, снимките и другите дреболии разпръснати по земята. Чекмеджетата бяха извадени, сякаш извършителят беше търсил нещо ценно. Или може би нещо конкретно.

Подминаха пералното помещение и вратата, която водеше до гаража, преди да стигнат края на коридора в западното крило на огромната къща, където се намираше спалнята. Металният мирис на кръв погъделичка носа на Кери, когато застанаха пред високата двойна врата. Мускулите ѝ се напрегнаха от познатата комбинация на ужас и очакване.

Тази стая също беше претърсена от престъпника или престъпниците. Вратата на гардеробната беше отворена. Чекмеджетата на елегантния скрин издърпани, а съдържанието се търкаляше по пода. В най-далечния край на стаята, до френските врати, се намираше легло с внушителни размери и когато го приближиха Матюс каза:

– Бенджамин „Бен“ Абът, четиридесетгодишен. Бил е софтуерен гений. Станал е супер богат, преди да навърши тридесет. Основал компанията си в Сан Франциско, но е родом от Бирмингам. Завърнал се е преди около година. Баща му е самият Даниел Абът. Това е и главната причина „Углавни разследвания“ да получи случая.

– Важна клечка в този район – погледна към другата жена Кери.

– Най-важната.

Предците на Даниел Абът бяха едни от основателите на Бирмингам. Богата и влиятелна фамилия. Още нещо, което Кери можеше да очаква с „нетърпение“ – широк отзвук в медиите и голям натиск от полицейските началници. Обратното на убийството на съветника от миналия месец, който в края на краищата се бе оказало, че е поръчал собственото

си убийство. През целия си съзнателен живот съветникът пазил в тайна психично заболяване. Дори жена му не знаела за демоните, с които се бе борил твърде дълго и твърде често. Вместо да продължи да страда мълчаливо, и за да не премине семейството му през болката, че е отнел собствения си живот, Хейдън платил да го убият. Така семейството му щяло да получи повече пари от застраховката. В крайна сметка нещата минали по план, с изключение на една малка грешка – никога не се скъпи, когато търсиш наемен убиец.

Кери огледа първата жертва в новото убийство. Бен Абът беше хубавец – тъмна къса коса, добре сложен и със загоряла кожа. Изглеждаше по-млад от четиридесет. Дупката в центъра на челото му не оставяше съмнение каква е причината за смъртта му. Беше полугол, а очите му бяха затворени. Чаршафът беше праметнат над кръста му, сякаш току-що си бе легнал. Ако не бяха раната от куршум в главата, синините по гърба и вътрешната част на ръцете, които седяха отпуснати от двете му страни, човек можеше да го помисли за заспал. Нямаше следи от борба.

За миг Кери пренебрегна кръвта от другата страна на леглото. Босуел я бе научил да се концентрира само върху един елемент и едва когато е попила всички подробности да се насочи към следващия. Първото му правило беше просто: най-важният аспект от едно убийство е тялото или телата, всичко останало е на втори план.

Кери приклепна до леглото. Внимателно разглежда дясната ръка на жертвата и я раздвижи. Пръстите му бяха сковани, но не и по-големите мускули. Беше мъртъв едва от няколко часа.

– Изглежда е бил застрелян в съня си.

Матюс кимна.

– Възрастната дама на горния етаж не е имала този късмет.

Кери се намръщи и в съзнанието ѝ се появи образът на възрастна жена, която се бори за живота си. Взе рамката от нощното шкафче на Абът и я погледна. Жената на снимката имаше дълга черна коса и големи сиви очи. Усмивката ѝ беше топла и изглеждаше толкова млада, здрава и щастлива.

– А съпругата? – изправи се Кери и погледна към Матюс. Вероятно кръвта от другата страна на леглото беше на жената от снимката.

– Сийла Ролинс Абът. Двадесет и осемгодишна – отговори Матюс. – Според икономката двамата са започнали връзка преди около година и половина. Оженили се няколко седмици след това. Съпругата има безброй статуетки в кабинета на мъжа си, всичките за благотворителност. Изглежда се е занимавала с това, след като са се преместили в Бирмингам. Прилича на олтар на някаква светица или нещо такова – повдигна рамена Матюс и после продължи. – Все още не сме намерили тялото ѝ, но по всичко изглежда, че е била в къщата, когато стрелецът е нахлул – каза тя и посочи към другата страна на леглото, където кръвта бе попила в чаршафите. – Очевидно е, че тази кръв не идва от мъжа. Очилата и телефонът ѝ са на нощното шкафче, а халатът върху стола. Ако погледнете в банята, ще видите и празната кутийка за зъбен фиксатор на една от мивките.

– Откъде си сигурна, че кутийката е нейна? Може да е на мъртвеца – включи се Фалко.

Кери се въздържа да не критикува начина, по който партньорът ѝ беше формулирал въпроса си. Макар да бе логичен, показваше липса на доверие в способностите на Матюс да анализира местопрестъплението. По-късно щеше да поговори с него за комуникативните му умения. „Углавни разследвания“ беше под строг контрол. Работата в екип с всички беше от изключително значение, особено с местните полицаи от всяка юрисдикция.

Матюс го погледна за секунда, преди да отговори:

– Розов е и има залепен стикер, на който пише „съпруга“.

Кери прикри усмивката си:

– Смяташ, че стрелецът е отвел госпожа Абът със себе си?

– Все още не сме открили тялото ѝ, което увеличава тази вероятност. Честно казано, освен ако криминалистите не намерят с луминола¹ нещо, което аз съм пропуснала, няма следи от кръв.

¹ Луминол – химикал, който взаимодейства с хемоглобина, намиращ се в кръвта, и блести в зеленикавосиньо при контакт с нея. – Бел. пр.

Дори капка, която да показва, че жената е била изнесена отгук.

– Може да я е увил в нещо – отвърна Кери и се огледа наоколо. – Покривало или завивка.

Когато тя се отдръпна от леглото, Фалко приклепна до жертвата, за да погледне по-отблизо.

– Залагам на 22-ри калибър – заяви той, а после се изправи и кимна към мъртвеца. – Близък изстрел. Стрелецът е притиснал дулото до черепа му. Изглежда лично, Девлин. Някой, който знае какво прави. Дори не се е поколебал, иначе жертвата е щяла да се събуди и да отвори очи – поклати глава Фалко. – Без капка колебание. Нашият стрелец е влязъл и го е гръмнал, без дори да му мигне окото.

– Така изглежда – съгласи се Кери. – Но ще видим какво ще кажат криминалистите и патологът, преди да правим заключения.

Имаше причина за съществуването на протокол как се води разследване, и трябваше да го спазват. Още нещо, което бе научила от Босуел: никога не си прави прибързани заключения и винаги се съмнявай във всичко, иначе рискуваш да пропуснеш важна подробност, която не се е вписвала в първоначалната теория.

– Вратите към терасата бяха ли отворени, когато пристигнахте? – попита Фалко, като подмина забележката на Кери за спазването на протокола.

– Бяха – кимна Матюс. – Но нямаше следи от влизане с взлом. Алармата не се е включила. Говорих с компанията, която се грижи за охранителната система и ми казаха, че е деактивирана в пет тази сутрин. Камерите са спрени преди седмици. Никой не ги е включил повторно.

Дали беше възможно съпругата да се бе събудила сутринта, да е спряла охранителната система и отваряйки френските врати да се е изправила лице в лице с нападателя? Или жената бе избягала през същите тези врати, след като е убила съпруга и майка си? Може би, при борбата майката я беше ранила? Тогава как кръвта ѝ би попаднала върху чаршафите тук в спалнята? Може би тъщата не е харесвала съпруга на

дъщеря си, застреляла го е и е ранила дъщерята.

Ако стрелецът беше съпругата, беше възможно, след като се е преборила с майка си, от угризения да се е върнала в спалнята и да е легнала до съпруга си. Няколко минути биха били достатъчни, за да попие кръвта ѝ по чаршафите. Хората правеха странни неща, когато не бяха на себе си. Психически нестабилните понякога изпитваха съжаление за извършеното деяние, едва когато бе станало твърде късно и не можеха да променят случилото се.

Кери бе виждала всичко през последните седем години, затова не можеше да отхвърли тази теория, само защото изчезналата жена беше дъщеря на една от жертвите, или защото бе ранена. Хората извършваха злини. Понякога престъпниците бяха добри хора, дори светци, които поради някаква причина са откачили. Животът понякога те изненадваше така. Но сега имаше други, по-вероятни теории, които трябваше да отхвърлят преди тази. Кери огледа отново стаята:

– А бижута? Пари?

Матюс посочи към отворената врата на гардеробната:

– Има внушителна кутия за бижута, която прилича повече на малко бюро. Пълна е с ослепителни накити. Портмонето на съпругата е върху нея. Вътре има кредитни карти и пари в брой. Портфейлът на съпруга също е там и всичко е на мястото си.

– Все по-малко прилича на грабеж – каза Фалко, седейки до отворените врати.

– Определено – съгласи се Кери и се обърна към Матюс. – Да погледнем и втората жертва.

– Насам – отвърна Матюс и посочи към вратата.

Кери я последва до антрето и после по стълбите, а когато стигнаха до втория етаж Фалко вече ги настигаеше.

– Огледах навън – каза той на Кери. – Верандата на спалнята гледа към двора. Стълбите водят до каменна пътека, а земята е покрита с дебела трева и лехи с градински мулч¹. Няма да

¹ Мулч – използва се за различни градинарски цели, като се поставя върху повърхността на почвата. Чрез него се подобрява растежа на растенията и се намалява трудът по градината. – Бел. пр.

открием следи от стъпки.

Кери не беше изненадана. В имоти като този трудно се намираха зони, които да не са покрити с трева или цветя. И озеленяването понякога не беше на тяхна страна.

На горния етаж имаше работна стая и още три спални, всяка със собствена баня. Първата спалня беше тази на втората жертва.

– Това е стаята на тъщата – Джаклин Ролинс – започна Матюс колебливо. – Седемдесетгодишна. Пренесла се е при двойката след медения им месец. Имала е множество здравословни проблеми. На нощното ѝ шкафче открихме доста силни лекарства. Не съм доктор – Матюс даде знак на Кери да ги погледне. – Но баща ми почина от рак на белите дробове. Някои от лекарствата са ми познати. От каквото и да е била болна, било е сериозно.

Кери спря в средата на стаята и огледа мястото. Спалнята миришеше на дезинфектант, като в току-що почистена болнична стая. Стените бяха боядисани в успокояващ нюанс на синьото и украсени с няколко акварелни снимки на плажа и морето. Точно, както Матюс бе казала, на нощното шкафче имаше внушителен брой лекарства, а до леглото стоеше проходилка. Завивките бяха разхвърляни, но жертвата липсваше. Погледът на Кери се насочи към отворената врата, която водеше към банята.

– Жертвата е в банята?

Матюс извърна рязко главата си към вратата.

– В съседната стая.

Съдейки по изражението на лицето ѝ, ужасната история тепърва щеше да се разкрие пред очите им. Матюс ги поведе натам. *Детска стая*. Преди да влязат посочи към вратата.

– Има няколко драскотини по боята около дръжката. Мисля, че тук е счупила няколко нокътя. Сигурно е била изплашена до смърт и не е можела да отвори вратата. Също така на ръба на дръжката ще видите малки парченца тъкан, вероятно кожа – обясни и посочи едно място на няколко сантиметра от дръжката.

– Не е била на себе си – допълни Кери, – но е имало причина да се опита да влезе в тази стая. Кажй ми, че нямаме и отвлечено бебе.

Коремът ѝ се сви при мисълта.

– Не точно – отговори Матюс, – но съпругата е бременна. Проклятие!

Втората жертва лежеше по гръб на пода в средата на стаята. Сивата ѝ коса беше прибрана в плитка и носеше дълга, светлорозова ношница, а предната ѝ част бе пропита с кръв от двата изстрела в гърдите. Лицето ѝ беше обезобразено. Била е удряна или ритана.

Ужасяващо!

Кери коленичи до нея. Два от ноктите на дясната ѝ ръка бяха счупени. Имаше леки охлузвания на предмишницата, вероятно от ръба на вратата. Миризмата на урина и изпращания съпровождаше металния мирис на кръв. Насилственият начин, по който си беше отишла, бе откраднал последните достойни мигове в живота на бедната жена.

Кери се изправи на крака, огледа боядисаната в пастелно розово и искрящо бяла стая и въздъхна:

– Може би са смятали да осиновят дете. Откъде сме сигурни, че е бременна?

– В банята долу намерихме витамини за бременни, а на онзи скрин има снимка на двойката, на която държат снимка от ултразвук – отговори Матюс и кимна към лъскавата бяла мебел в другия край на стаята.

Тези новини добавиха още един пласт от вероятности към случая.

– Възможно е извършителят да е искал бебето, но има много по-лесни начини да го получи от този. – Кери отказваше да приеме тази теория. – Струва ми се малко прекалено да нахлуеш в къщата и да езекутираш семейството.

Фалко докосна въртележката над креватчето и тя се завъртя.

– Или може би бременната е откачила и е убила всички?

Това също беше възможно. Кери се приближи до креватчето и разгледа внимателно завивките с еднорози и мислено

отбеляза каква информация трябва да включат в бюлетина за издирване за Сийла Абът. После се обърна към Матюс:

– Знаем ли в кой месец е?

– Терминът, часовете и данните на лекаря са в телефона ѝ – отговори полицайката. – В тридесетата седмица е.

Кери усети как стомахът ѝ се преобръща. Щеше да смята изчезналата съпруга за жертва, не за извършител или съучастник до доказване на противното. Предвид бременността не можеше да си представи, че госпожа Абът би застреляла собствената си майка – поне не и без сериозно основание, особено в стаята на бъдещето си бебе. Редовно имаше случаи на съпрузи, които се убиват един друг, но дъщери не убиваха майките си толкова често. Освен това, пистолетът не беше обичайният избор на оръжие от жените. Традиционно прибегваха до отровите. В по-редки случаи нож. Обаче Кери не познаваше тази жена. Може би беше израснала около оръжия. Може баща ѝ или братята ѝ да са били ловци. Често да е посещавала стрелбището, както други жени ходят на сбирки на литературния си клуб. Нямаше значение, защото двама души бяха мъртви.

– Съпругата има ли други роднини?

Матюс поклати глава:

– Според икономката майката е била единствената ѝ роднина, като изключим съпруга.

– Нещо от съседите? – попита с надежда Кери.

– Разговаряхме с тези наоколо, но никой не е видял или чул нещо.

Жалко, че съседите не бяха чули изстрелите, но това не я изненадваше. Кери и друг път беше работила в квартали като този. Тези бляскави къщи бяха построени с добра шумоизолация и на голяма дистанция помежду си, за да осигурят нужното уединение на собствениците. Дори озеленяването на дворовете се проектираше с такава цел.

Кери се завъртя на пети, за да огледа още веднъж смущаващата гледка, а после се обърна към Фалко:

– От охранителната компания твърдят, че системата е

деактивирана в пет сутринта. Стрелецът е влязъл и е ексекутирал съпруга, вероятно със заглушител, за да не събуди другите в къщата. После се е качил горе при тъщата. Не е очаквал да е будна... или може би не е използвал заглушител и се е събудила от първия изстрел. Опитала се е да избяга, последвала е борба и тогава я е прострелял два пъти. Но какво, по дяволите, е направил с жената, ако предположим, че тя не е нашият убиец?

Убийството никога не беше добро или милосърдно, но имаше нещо особено чудовищно, когато извършителят бе член на семейството.

– Предполагам няма да разберем отговора на този въпрос, докато не научим причината за убийствата – Фалко задържа поглед върху Кери за момент, преди да се обърне към Матюс. – Кой ги е открил? Спомена икономка.

– Икономката е пристигнала в осем – обясни Матюс. – Усетила, че нещо не е наред. Петнадесет минути по-късно отишла в спалните и открила телата.

Отвъд факта, че двама души бяха мъртви и една бременна жена беше в неизвестност, в цялата история имаше нещо гнило. Нещо не беше, както трябва.

– Защо Бен Абът не е чул деактивирането на охранителната система, след като в спалнята им, само на няколко метра от леглото, има контролен панел? Ако предположим, че с жена му са били в леглото по това време, то е трябвало да чуе предупредителните сигнали.

– Не и ако са били заспали – възрази Фалко.

– Ти няма ли да се събудиш?

– Зависи дали съм взел приспивателно или съм пил малко повече бира. Или повече чаши вино. Приличат ми на хора, които пият вино.

– Смятам, че каквото и да са пили или взели преди лягане, е щяло да спре да действа до пет сутринта – отвърна Кери с намръщено изражение.

– Разумно предположение – кимна Фалко.

– Освен това – продължи в заключение Кери, – съпругата

е бременна. Не трябва да пие алкохол.

– Това не значи, че не го прави – отвърна той.

– Прав си, така е – съгласи се неохотно Кери.

– И защо се е борила да влезе в тази стая? – попита Фалко, като огледа още веднъж детската. – Не е имало бебе, което да се опитва да предпази.

– Може да е мислила, че стрелецът няма да я потърси тук.

Фалко отиде до гардероба и надзърна. Кери се присъедини към него и незабавно разбра точно какво търсеше той.

– Има врата, която води към тавана. – Той приклекна и отвори малката врата. Горещината от тавана се разнесе в гардероба и новият ѝ партньор я погледна. – Чудесно място да се скриеш.

– Дошла е в детската стая, за да се скрие там, където се е надявала, че стрелецът няма да я потърси – завърши Кери и Фалко кимна.

– Кое то ни подсказва, че е чула изстрела, който е убил жертвата на долния етаж.

Лабораторията лесно щеше да потвърди дали извършителят бе използвал заглушител, когато извадеха куршумите от жертвите.

– Да поговорим с икономката.

– Доду в кухнята е – каза Матюс, когато двамата излязоха от гардероба.

Кери кимна. Може би тя щеше да даде яснота кой би имал мотив да убие тези хора. Или да поиска нещо, което са притежавали.

Щом слязоха на долния етаж видяха, че криминалистите са пристигнали и Девлин им даде знак да започват работа. Съдебният лекар и асистента му се появиха малко след тях. Фалко ги последва, а Кери заедно с Матюс се отправиха към кухнята, за да разпитат икономката.

След като полицай Матюс ги представи една на друга, Кери дръпна стол от масата за хранене и седна срещу жената, която се представи като Илана Дженкинс. Според бележките на Матюс, Дженкинс – на шестдесет и седем – бе

работила като икономка през по-голямата част от живота си, основно за семейството на Бен Абът. На шестдесет и пет се пенсионира, но когато Абът се завърнал в Алабама я убедил да се върне на работа при него, докато не се появи по-подходящ кандидат. Щом разбрала, че госпожа Абът е бременна Дженкинс решила да остане още малко.

– Знам, че това е много трудно за Вас, госпожо Дженкинс и искрено Ви благодаря за съдействието – каза Кери и продължи с по-сериозните въпроси. – Сещате ли се за причина, поради която някой би искал да нарани господин Абът и семейството му?

Дженкинс поклати глава. Очите ѝ бяха зачервени и подухнали от сълзите.

– Те са... бяха най-доброто семейство. Госпожа Абът прекарваше цялото си време в събиране на средства, за да помага на другите. Каза ми, че това е най-малкото, което може да направи, след като Бог я е благословил така. Тя е истинско съкровище. Надявам се да е добре – отговори икономката и лицето ѝ се изкриви от мъка. – Не мога да повярвам какво се случи.

Кери остана с неутрално, но бдително изражение. Нямаше причина да казва на жената, че изчезналата съпруга вероятно беше всичко друго, но не и добре. От полудяла, без никой да забележи, до заложница. Или по-лошо – третият мъртвец в този случай.

– Имаха ли проблеми в брака?

– Бяха лудо влюбени – поклати отново глава Дженкинс. – Не съм виждала двойка така отдадена един на друг. Питайте всеки, който ги познава.

Идеалната двойка с идеалния живот. За съжаление, мъжът от тази двойка не беше вече измежду живите. Беше застрелян. Убийството рядко се промъкваше тихомълком в някой с живот, като от приказка. Някъде измежду цялото това съвършенство имаше недостатък, пукнатина... нещо нередно.

– А работата на господин Абът? – попита Кери.

Всичката информация, която Фалко беше открил в гугъл, докато пътуваха насам, се отнасяше единствено за софтуер-

ния му бизнес. От там разбраха, че различни приложения за телефони и други устройства са това, което бе направило Абът известен преди повече от десетилетие. Според последните класации Бен Абът беше един от най-богатите хора в света. Не бе изключено именно влиянието и богатството му да се окажеха причината за всички бедни. Много често този тип проблеми достигаха и до семейството на жертвата.

– Никакви проблеми – повтори икономката. – Пътуваше доста, но никога не е споменавал за някакви затруднения. Никога! Повярвайте ми – настоя тя с решителен глас. – Те са последните хора, на които бихте си помислили, че ще навредят, а какво остава да убият.

– А близки приятели? – попита Кери и отвори нова страница в бележника си. – Имаха ли приятели, с които са се срещали повече от други? Близки, които са ги посещавали често? Освен госпожа Ролинс.

– Нямаха много приятели – вдигна рамена Дженкинс и след това отново ги отпусна. – Родителите му идваха от време на време, но по-често Бен и Сийла ги посещаваха на семейни вечери. Освен тях, нямаха други живи роднини.

– Госпожо Дженкинс, наясно съм, че това ще бъде мъчително, но ще ни помогнете безкрайно много, ако ни кажете дали според Вас нещо липсва от къщата.

– Ще се опитам – кимна тя. – Ще направя всичко, за да ви помогна.

Отговорите на останалите въпроси се оказаха безполезни за Девлин. Всички обожаваша семейство Абът. Бяха двойка, на която хората се възхищаваха и уважаваха. Освен някой, който искаше единия или двамата мъртви.

Независимо, че съпругата не беше сред жертвите, Кери имаше чувството, че освен ако не бе замесена в убийствата по един или друг начин, то или вече беше мъртва, или скоро щеше да последва участта на съпруга си.

Кери поговори със съдебния лекар Джеф Мур, който потвърди първоначалното предположение, че смъртта на съпруга беше вследствие на единичен изстрел в главата, вероятно от

пистолет 22-ри калибър, докато е спал. Тъщата беше убита по по-жесток начин, тъй като натрапникът явно я беше събудил. Първоначално за час на смъртта патологът определи времето между четири и седем сутринта, но след като взе предвид факта, че охранителната система е била изключена в пет, той го промени на между пет и седем.

Освен ако, стрелецът вече е бил в къщата, когато охранителната система е била включена предишната вечер и не е дебнал цяла нощ, за да извърши престъплението. Разбира се, винаги оставаше възможността да е чакал нещо друго – зелената светлина, че е получил обещаното. Или просто е събирал кураж да направи това, за което е дошъл.

Преди да си тръгне от дома на Абът, Кери се присъедини към икономката и Матюс, които проверяваха за липсващи вещи и я попита отново дали някой, освен тъщата, бе нощувал в къщата. Гости от друг град, които са останали няколко вечери или някой изобщо.

Дженкинс се замисли върху въпроса за миг, преди да каже, че семейството рядко имало гости, които да остават за нощта. В повечето случаи ги посещавали бизнес партньори от Калифорния, но не и през последните няколко месеца. Последният път, за който си спомняше икономката е бил около Коледа.

Възможно бе някой посетител да е разбрал кода за охранителната система при предишно посещение. Друг вариант беше някой от работещите за семейството или в охранителната компания да бе разкрил информацията на не когото трябва. Кери помоли Дженкинс да направи списък с приятели и познати, които са идвали на гости при семейство Абът, както и служители, които са ги посещавали или са работили в къщата.

Следващото, което трябваше да направи беше най-омразното от всичките ѝ задължения – да уведоми родителите на Бен Абът. Това беше необходимо и често в минутите, преди да се съобщи скръбната вест изплуваха важни подробности. А след тази неприятна задача щяха да посетят работното място на жертвата – *Абът Опшънс*.

Пред къщата вече се бяха струпали множество патрулки,

а полицаите се опитваха да държат журналистите надалеч. Две, даже три местни телевизии вече бяха пристигнали. Четвъртият новинарски микробус Кери не разпознаваше. Седна зад волана и запали двигателя. През това време Фалко се настани до нея и затвори вратата си.

– Той е създал онова приложение, което спира телефона, докато караш.

– Компания, която е създала и е пустила на пазара такава новаторска и популярна технология, сигурно има доста врагове – каза Кери и включи на скорост.

– Нали знаеш, Девлин: оцелява по-силният.

Преди да се отдалечи от алеята, телефонът ѝ извибрира. Натисна спирачка, погледна към екрана и се усмихна. *Амелия*.

Преди малко повече от две седмици племенницата ѝ, току-що завършила гимназия, беше започнала стажа си в „Йорк, Хамънд & Голдман“ – най-добрата адвокатска кантора в Бирмингам. През есента щеше да замине за Принстън с пълна стипендия. Според Кери сестра ѝ все още беше шокирана от факта, че красивата ѝ дъщеря не иска да се занимава с танци, както майка ѝ се беше надявала. Не. Амелия обичаше правото и искаше да помага на другите. Това момиче винаги участваше в протести или работеше за някаква кауза. Всъщност беше започнала работа в „Йорк, Хамънд & Голдман“ един януарски следобед след училище и вече се държеше повече като адвокат, отколкото като тийнейджър.

Амелия твърде много напомняше на Кери, когато беше на същата възраст. За разлика от племенницата ѝ, наскоро дъщеря ѝ, Тори, беше направила и невъзможното, за да не прилича изобщо на майка си. Кери не разбираше защо изведнъж собствената ѝ дъщеря я възприемаше като враг. Юношеството се беше оказало много по-трудно от това, което Кери очакваше, особено след развода. Отчаяно трябваше да намери начин да преодолее тази пропаст между себе си и Тори.

Отвори съобщението от племенницата си:

„Не забравяй да поръчаш торта за годишнината на мама и татко! Обичам те!“

По дяволите! Кери беше пропуснала тази задача. Все още имаше достатъчно време до тържеството, което беше идната събота, но все пак не трябваше да я оставя за последния момент.

КЕРИ: „В момента я поръчвам!“

Изпрати съобщението и хвърли телефона на седалката. Щеше да се отбие в сладкарницата, преди следващата спирка. Иначе щеше да забрави отново.

– Знаеш ли, Девлин – започна Фалко – можеш да се погрижиш за всичко само с едно телефонно обаждане. Просто трябва да ме оставиш да карам.

– Четеш ми съобщенията ли? – отдалечи се от къщата на Абът тя и погледна мнително към партньора си.

Не обърна внимание на крясъците на репортерите и насочените към тях камери, докато преминаваха през блокадата, която бяха създали.

– Какво друго да правя?

Кери се замисли за секунда. Беше прав, можеше да си спести малко време.

– Бележникът ти наблизо ли е?

– Какво ще пиша? – пресегна към джоба си той. – Списък ли?

– Да. За десет души. Бяла торта с глазура от бял маслен крем. Надпис: „Честита годишнина, Диана и Роби“. Надписът трябва да е в жълто, любимият цвят на сестра ми. Трябва да я взема преди пладне на шестнайсети, събота. „Мечтани торти“ на „Оксмор роуд“. Сигурна съм, че ще откриеш номера.

Използваше тази пекарна за всяка торта от раждането на дъщеря си до днес. Сестра ѝ също ги харесваше.

– Да, госпожо – усмихна ѝ се фалшиво Фалко.

Може би това щеше да го научи в бъдеще да не си пъха носа в чуждите работи.